

שולחן ישראלי בשבת ב"סונסטטה" מוחק, בסף זה לא הכל

עם תום השיר, אני יוצאת עם אחרוני העצלנים לדרך, לחולות. את הכתבים והצלמים מפנים לאזור המ' גורד בחבל ארום. אותי ועיתונאי נוסף, המייצג עיתון צרפתי, וחזותו מכוברת ביותר — מפנים אחר כבוד (בליו, בליו) — לעבר בימת המכוברים. אולי טמונה הסיבה בעורכי העיתונים והפוליטיקאים הכבירים ממזרעם, שהגיעו בחבורה אחת עימנו, ואולי לא. אני מתמקמת בשורה האחרונה, ה' גבוהה מכולן, כדי שיהיה אפשר לצפות בנעשה ולברוח, אם הנאום יתארך. מהצר השני של הרחבה מנופפים רא' שיהממלה לשעבר מוצטפה ח'ליל וכמאל חסן עלי, השעון על מקל, השר לענייני מדינה בוטרס בוטרס-ע'אלי וראשלישכתהעיתונות המצרית. משי

בוטרס-ע'אלי עם דפנה ברק* תשאלי אותו ותשאלי אותו

נשות הצמרת המצרית ב"סונסטטה" זה, אחרת, להגיע הנה ולדעת שזה שלנו

ינוקא עם מגיד הסטן של הסטן

המידבר עיר לתיפארת: תלו דגלים, פרסו שטיחים, ליקקו מרצפות, הציבו עציצים. היה בזה משהו סוריאליסטי, לראות איך כל זה קם כאמצע המידבר, לשבת רגל על רגל, בנימוס, בהידור, על שטיח דמויפרסי (בעת הטכס הנשי אוטי), כשמשכב מידבר, רק מידבר. ביום הראשון בבוקר מלאה הרחבה, שהוכנה למען נאומו של מובארכ, כי עיתונאים, בצלמים ובהמוני חיילים מצוחצחים. כל שניים-שלושה מטרים, הוצב חייל משני עברי הכביש, שזכה לארח את הפמליה הנשיאותית. נוסף על כל אלה: המוני צלפים, שהתמקמו על כל גבעונת, וחילים וקצינים גבריים, רוברי שפות, שעמדו ליד המח' סומים לרחבה. מרוע רוברי שפות? מפני שהמצרים כבר מכירים את המוח היהודי. תיכנסו למקום, ואחריכך תני לי את האישור, יקש ממני עיתונאי, שלא זכה באי שור. שבע רקות אחריכך שאל אותי קצין חמד בצרפתית: אפשר לראות את הרכוב שלי? מדוע? התעניינתי.

המירדבר עיר לתיפארת: תלו דגלים, פרסו שטיחים, ליקקו מרצפות, הציבו עציצים. היה בזה משהו סוריאליסטי, לראות איך כל זה קם כאמצע המידבר, לשבת רגל על רגל, בנימוס, בהידור, על שטיח דמויפרסי (בעת הטכס הנשי אוטי), כשמשכב מידבר, רק מידבר. ביום הראשון בבוקר מלאה הרחבה, שהוכנה למען נאומו של מובארכ, כי עיתונאים, בצלמים ובהמוני חיילים מצוחצחים. כל שניים-שלושה מטרים, הוצב חייל משני עברי הכביש, שזכה לארח את הפמליה הנשיאותית. נוסף על כל אלה: המוני צלפים, שהתמקמו על כל גבעונת, וחילים וקצינים גבריים, רוברי שפות, שעמדו ליד המח' סומים לרחבה. מרוע רוברי שפות? מפני שהמצרים כבר מכירים את המוח היהודי. תיכנסו למקום, ואחריכך תני לי את האישור, יקש ממני עיתונאי, שלא זכה באי שור. שבע רקות אחריכך שאל אותי קצין חמד בצרפתית: אפשר לראות את הרכוב שלי? מדוע? התעניינתי.

שיער, היא ויאיפיי (אשה חשובה מאוד) כמה שניות אחריכך ניגשה אלי אשה חייכנית, חכיכה אף יותר, והסי' בידה לי שהיא אירגנה 40 חברות — כולן נשות צמרת! — כדי לחזות במרעיעיני ב"טאבה שלנו" הירקרקת, למשל, היא אלמנתו של ראש-משלת מצריים לשעבר, פואד מוחיי-אלי-דין, ששימש במשרה זאת עוד כימי אגור אל-סאראת. משנרצה סאראת, המשיך שנתיים וחצי בתפקידו תחת חוסני מוכארכ. הגברת השנייה של מצריים לשעבר היא אשה לכבית, הנוטה לצחקק. היא סיפרה לי איך היא מרגישה, אבל אל תכתבי! הארדמט שהציגו לי היא אשתו של מושל אל-עריש. הסגלגלה והחומה ביקשו ממני לשלוח צלם שינציח בחדרהאובל. זה אחרת להגיע הנה ולדעת שזה שלנו! אמרו זו לזו בערבית, משיימו להתיידד באנגלית. כיום השבת בלילה עובו. הן לא המתינו לנשיא.

מובארכ:

NO MORE WAR. NO MORE BLOODSHED. וזכר רות מילותיו ההיסטוריות של הנשיא המנוח אגור אל-סאראת. מילים אלה שימשו גם את הנשיא הנוכחי, חוסני מוכארכ, בנאומו בטאבה. אולי בגלל זה מכנים ישראלים רבים בטעות את נשיא מצריים — סאראת. הנשיא אמר לי ראש-משלת מצ' ריים לשעבר, מוצטפה ח'ליל, כטלפון, יגיע לטאבה כמעט ישר מפאריס. הוא יעבור דרך קאהיר, יהיה נוכח בטכסים הקשורים בהשבת טאבה, ויטס עם פמליה ענקית — כל המיזמי במצ' ריים — למה שכונה ער לפני כמה ימים — נקודת-המחלוקת. לקראת ביקור הראים עברו המצרים, מסביב לשעון. המראה הראשון, כשי עברתי את הגבול, הזכיר לי את המיש' פט עכרים היינו לפרעה במצריים... בדוים חתפים, הלבובים בלואי-סחכות, בנו במרידיהם, בשיטות הפרמיטרי ביות ביותר, מיטשים, קירות, בימות, רחבות. תוך שעות מעטות קמה כאמצע

מאלי יושבים מנהל הטלוויזיה המ' צרית, סופר מפורסם, עורכי-עיתונים מפפטיס באנגלית. כולם חכיכים אלי להפליא, עד שמישהי צועקת לעברי בעברית. שכני נראים מופתעים. אני ממשיכה לחייך: בולעת חול ומחייכת. לפתע אני מזהה סביבי פרצופים יותר מדי מוכרים — יום שישי בערב! שש בערב! שעת הסרטים המצריים בטלוויזיה הכללית! בשורה הראשונה ישב מחמוד יאסין, המתמחה בתפקידי המאהב. כיאה לס' טאר, הוא הסתתר מאחורי מישקפי שמש. היה שם גם הקומיקאי נור אל-שריף, הומרת שאדיה (שכמה משיריה עוסקים בהחזרת טאבה). אבל את הורקורים מיקרה אל עצמה, בכל דרך אפשרית, הזמרת-שחקנית יסרה. כשימלה כחולה, שמחשופה רמיו פרווה שחורה, צעיף בצבע חרדל, שיער ארוך פזור וחיטובים שופעים, עיכסה מדי פעם, כשהיא שוענה על כתפי של גבר מודקן — בכל פעם מודקן אחר. עיני עובריים ברחבת-הכבוד שוטטו אחריה, נזרקו הערות, עד ששבה למקר מה לצידו של "המאהב". כך — עד למופע הבא, וחזרה-חלילה. מסוק שחג בשמיים היווה אועקת שוא. כך גם קריאות-החימום ומחיאות הכפיים. הם מומחים, המצרים האלה, במימום האווירה. בשעה 13.00 הגיע. חוסני מוכארכ הוא גבר ממוצע קומה, רחב-כתפיים. הוא יוצא מתוך מכונת שחורה נושאת דגלים, המוקפת באינספור מכונות דומות, עומד דום למישמה הימנו. אחרי נאום מכועס כמה מהישראלים ("הוא לא הזכיר אותנו במילה! לא ציינו איך עמדנו בהבטחתנו והחזרתו את טאבה!"), הוא נושק לרגל, בחברתו של שרה-הנהגה, ומעלה אותו אל-על. אחריכך — ואת זה המצרים לא צפו, לא יכלו להעלות בדימונם הפרוע ביותר — מתחיל הברדק: העיתונאים פורצים את הסימון האדום ושועטים לעברו. אני תופסת מקום למרגלות ראשי הממשלה, ליד מוצטפה ח'ליל ומחכה שמוכארכ יתקרב. "תשאלי אותו", מעודד אותי ראש הממשלה לשעבר, "תשאלי אותו" או הוא התקרב ללחוז את ידי המוכברים, ושאלתי אותו. כל מה שהצלחתי לש'

מאלי יושבים מנהל הטלוויזיה המ' צרית, סופר מפורסם, עורכי-עיתונים מפפטיס באנגלית. כולם חכיכים אלי להפליא, עד שמישהי צועקת לעברי בעברית. שכני נראים מופתעים. אני ממשיכה לחייך: בולעת חול ומחייכת. לפתע אני מזהה סביבי פרצופים יותר מדי מוכרים — יום שישי בערב! שש בערב! שעת הסרטים המצריים בטלוויזיה הכללית! בשורה הראשונה ישב מחמוד יאסין, המתמחה בתפקידי המאהב. כיאה לס' טאר, הוא הסתתר מאחורי מישקפי שמש. היה שם גם הקומיקאי נור אל-שריף, הומרת שאדיה (שכמה משיריה עוסקים בהחזרת טאבה). אבל את הורקורים מיקרה אל עצמה, בכל דרך אפשרית, הזמרת-שחקנית יסרה. כשימלה כחולה, שמחשופה רמיו פרווה שחורה, צעיף בצבע חרדל, שיער ארוך פזור וחיטובים שופעים, עיכסה מדי פעם, כשהיא שוענה על כתפי של גבר מודקן — בכל פעם מודקן אחר. עיני עובריים ברחבת-הכבוד שוטטו אחריה, נזרקו הערות, עד ששבה למקר מה לצידו של "המאהב". כך — עד למופע הבא, וחזרה-חלילה. מסוק שחג בשמיים היווה אועקת שוא. כך גם קריאות-החימום ומחיאות הכפיים. הם מומחים, המצרים האלה, במימום האווירה. בשעה 13.00 הגיע. חוסני מוכארכ הוא גבר ממוצע קומה, רחב-כתפיים. הוא יוצא מתוך מכונת שחורה נושאת דגלים, המוקפת באינספור מכונות דומות, עומד דום למישמה הימנו. אחרי נאום מכועס כמה מהישראלים ("הוא לא הזכיר אותנו במילה! לא ציינו איך עמדנו בהבטחתנו והחזרתו את טאבה!"), הוא נושק לרגל, בחברתו של שרה-הנהגה, ומעלה אותו אל-על. אחריכך — ואת זה המצרים לא צפו, לא יכלו להעלות בדימונם הפרוע ביותר — מתחיל הברדק: העיתונאים פורצים את הסימון האדום ושועטים לעברו. אני תופסת מקום למרגלות ראשי הממשלה, ליד מוצטפה ח'ליל ומחכה שמוכארכ יתקרב. "תשאלי אותו", מעודד אותי ראש הממשלה לשעבר, "תשאלי אותו" או הוא התקרב ללחוז את ידי המוכברים, ושאלתי אותו. כל מה שהצלחתי לש'

מוע בהמולה היה: "... אין צורך לפחד מהשלום... שהישראלים יפסיקו לפ' חר..." אנשי-הביטחון לחוצים, מועים, דר חפים לכל הצדדים. גם העיתונאים דוחפים. ח'ליל ממש מסוכר עלי, עד שהוא מביא אותי לפינה בטוחה. עוד כמה דחיפות, שאלות, הבוקר-מצלמות וצערות — ושיירת המכוניות נבלעת במידבר. במלון מאוכזבים על כך שהוא לא בא לבקר, להסתכל. כל הבוקר סבבו שם אנשי-ביטחון, ברקו, נטעו תיקות בקרב התיירים, העוברים. אחד מיועצי הנשיא סימן עוד כמה לך הטכס, בתשובה לשאלתי, לשלילה, לאמור: הנשיא לא יבקר במלון. אחרי תום הטכס "תפסתי" את היועץ החיכן בדרכו החוצה מהמלון: לא יכולתי להחמיץ, התנצל, שמעתי על המלון כליכך הרב... חבל, אמר לי עובר במלון שהצ' טייד במצלמה, חבל שסאראת לא הגיע. התכוונתי לומר מובארכ...

עומר שריף:

סולטן אומר: "לקחתי זאת כתגרי אישי" זאת — שטאבה

ינוקא עם מגיד הסטן של הסטן מוע בהמולה היה: "... אין צורך לפחד מהשלום... שהישראלים יפסיקו לפ' חר..." הוא מסתובב במלון בשעה שבידיה ערביים של היום הראשון, קצת מאוכזב מכך שהראים פסח על מלונו. לצידו צועד סגנו הישראלי, והסגן-שלהסגן המצרי (מגיד: ים, אהבה, סכס, ווכרים?). השלושה מפתרלים במלון בצעדים בטוחים, מהירים, ושוב חוזרים. תנועתם מהווה "אקשן" עבור קומץ היושבים כי לובי, שהתרוקן כמהירות עם תום אירוי ערי-מוכארכ. ואיך מתכוון ג'ו לעודד את הישר' אלים לעבור את הניירת המעצבנת ר' שאר מחסומים פסיכולוגיים בדרך ל' טאבה? אערוך פטיבל-סרטים מצרי, תע' רובה ו... תחרות ברידג' עם עומר שריף? "הוא כבר זקן..." אני מעירה. "... לא, לא, לא, קוטעת אותי מאה, מחסי-הציבור של סונסטטה כי קאהיר, הוא חתיך; עומר שריף, היא נאנחת ושולחת את חזה קרימה, בכל גיל הוא עומר שריף!"

* חסיית משמאל: אלמנתו של ראשה-הממשלה פואד מוחיי-אלי-דין.

עכשיו זה נקי יותר! את המילים הבאות לא יאהבו ישראלים רבים ומתאבלים, אבל "טאבה-סונסטטה-אינטרנשיונאל" (עד היום הרביעי: אביה-סונסטטה) נקי יותר, מטופח יותר, מתוחזק יותר ובעל שרות יעיל יותר, מאז שעבר לשליטון המצרי. נכון, הסתיימו ימי-הזהר, שבהם נכבד כל הימים והימות, הזרזים והזרזות. הסתיימו הימים שבהם מי שהשתולל יותר, הסתלבס יותר (יש ביטויים נוספים לכך) - הפך ל-"IN" יותר. המצרים לא ראו בסיפוחנו את טאבה מעשה-שוכבות, וזה לא הפך אותנו ל-"IN" ביניהם. הם מתייחסים לעצמם (ולעצמם כתיירים מוסני-אלים) ברצינות נמורה, משתדלים, מחייכים, הולכים לקראת. העיכובים הם זיוקא בצד הישראלי של הגבול. היחס המעליב והשחבת המעצבנת הם זיוקא מצידנו. בצד המצרי, זוכים בחיובים, והעניקו - בטימול מהיר. טאבה היא מצרית, מה לעשות, על כל הגינונים והמחזות. היא לא תשוב להיות מה שהייתה - ששה שסיפחנו לעצמנו במעשה קונדסות, הנחשב על ידי הקודשים שלנו לחבר'מני" - היא שבה להיות מצרית לטוב ולרע. המזוכים שעלו דיבר שר-תירונו (לא תירונו!) גידעו פת הוא בצד שלנו. מהעבר השני - ג'יעדן של אזיבות וחביבות.